

« Този толкози благополученъ днешенъ день да е и послѣднѣйтъ ми!

— Че защо?

— Че какво да правѣхъ вече другытъ?

— Другытъ, отворѣхъ царицата съ сърдечно покъртенъе, ще ти принесѣтъ, надѣхъ са, пакъ благополучія или сполуки.

— Не, госпоже! . . . едни въспоминанія!»

Маргарита станъ безъ да отговори.

Гезидъ вървѣше до нея за да ѝ показва пѣтя; но Маргарита не са подпрѣ на рѣката му.

Покачихъ са изново чрезъ потаенныя ходъ който водяше въ стаята на царицата; бѣше еще рано; сичкытъ еще спѣхъ; а Маргарита като са обрнѣхъ къмъ Гезида:

« Тебе, който ми послужи като водачъ и другаръ, благодарѣхъ та . . . и ще опазѣхъ обѣщаніето си! нема да забравѣхъ донъ Жуанъ д'Агвилара . . . и Фернанда д'Алвайда. »

Не помена никого другого, но когато Гезидъ си наведе главата и са готвяше да трѣгне:

« Една дума еще, рече му царицата засмѣна, като мърдаше въ прѣститѣ си рѣдкытъ цвѣтя които не бѣ оставила: зехъ отъ тебе туй Перюзе, на което има писмо неизвѣстно. . . . Туй муска ли е . . . или магія?

— Не, госпоже, заклевамъ са на В. Величество!

— Истѣлкувай ми прочее що значи издѣлбаната тѣзи дума? »

Гезидъ я погледнѣхъ и рече шепнѣщо:

« Тя е дума арабска и значи *сѣкогы*!

— А! тя е арабска! рече като са причерви царицата и са раская за попытванъето си. Бѣди здравъ, Гезиде, приложи тя съ гласъ посиленъ, може бы да та не видѣхъ вече. . . . Но надѣй са *сѣкогы*, — тѣзи дума тя произнесе посилно, — на царекото ми покровителство. Колкото за васъ, слѣдоваше тя съ сърдечно покъртенъе, имамы надѣжда на преданността и на благоразуміето ви!

— *Сѣкогы!*» отговори Гезидъ.